

ARXIU



# "Sóc catedràtic de rumorologia"

Després de l'èxit del primer disc –més de 150 actuacions i 200 mil discos venuts– el Chaval de la Peca anuncia l'enregistrament d'un nou àlbum: 'El Chaval de la Peca... in person', que reunirà deu nous clàssics gravats a la sala la Paloma de Barcelona.

**D**esprés de passar temps actuant en sales de festes i cabarets de mala mort, el Chaval de la Peca ha vist recompensats els seus esforços. De primer les aparicions a la televisió li van alegrar una mica la vida. Animat per la bona marxa de les actuacions, el Chaval de la Peca, darrere el qual s'amaga en Marc Parrot, va decidir d'enregistrar un LP amb versions de temes clàssics de la música espanyola i, ves per on, ja n'ha venuts centenars de milers d'exemplars. Qui li ho havia de dir, que fent versions de cançons tan populars com "Te estoy amando locamente", "Dame veneno", "Soy minero", "¿Y cómo es él?", o sobretot "Libre" (utilitzada per a un anunci de telefonia mòbil), tocaria el cel amb la punta dels dits!

En vist de l'èxit, el Chaval de la Peca confessa que tot plegat ha estat "una mica sorprenent", i lamenta que durant trenta anys només els anessin a veure quatre gats. Vestit amb camises estampades, pantalons de campana, cadena d'or penjada al coll i unes ulleres que gairebé li tapen la cara, el Chaval de la Peca sembla imparabile. De fet, ja hi ha veus que demanen la seva presència al festival d'Eurovisió, encara que diu que no hi ha res oficial.

—D'entrada, qui és el Chaval de la Peca?

—Un artista internacional amb trenta anys d'afició. Després d'haver enregistrat una trentena de maquetes he aconseguit d'editar un disc, i tot per la promoció d'un programa de televisió. El disc és una antologia de tots els estils que he practicat al llarg de la meua trajectòria.

—Parla de trenta anys d'experiència. Què ha fet tot aquest temps, quan gairebé ningú no el coneixia?

—Temporades per cabarets i sales de festes de la ciutat. A la costa feia de cambrer per guanyar-me uns calerons i poder-me pagar unes vacances a Mallorca. I si no en feia prou, m'havia de conformar amb la Pineda de Castelldefels.

—Quan li neix la vocació d'artista?

—Des de molt jove. De quan anava a les festes dels pobles i veia els grups de música interpretant. En aquells moments era claríssim que em volia dedicar al *show business*. Per aconseguir-ho, de primer cantava a casa, tot sol, i després davant els amics. Vaig començar imitant l'Antonio Molina, i de mica en mica vaig anant perfeccionant l'estil.

—I l'ha sorprès l'èxit?

—Em penso que, en aquest èxit, hi han tingut molt a veure els mitjans de comunicació, que tenen un gran poder. Sens dubte, sí que m'ha sorprès una mica. Ara, no deixa de ser una mica trist que durant trenta anys només ens vinguessin a veure quatre gats. Però ara, quan actuem a les festes dels pobles, tenim un públic que no s'acaba mai.

—Veig que la casa de discos el presenta com un artista internacional... Sí que comença fort vostè.

—Saps què passa, que això de ser un artista internacional vesteix molt, però haig de dir que nosaltres ja la teníem, aquesta vocació internacional. La idea

del grup era de fer el gran salt —que no sigui mortal!— als altres països. Per arribar-hi, la primera cosa que hem hagut de fer és comprar-nos una casa a Miami, al costat de la del Julio Iglesias, des d'on volem saltar a tota l'Amèrica Llatina.

—Així que ja coneixen el Julio Iglesias... I què els diu aquesta gran veu?

—Bé, la veritat és que encara no el coneixem. És un home una mica lliscadís, però estic convençut que quan demanaré als altres artistes que me'l presentin, no hi haurà inconvenients. Ell té el seu estil, que nosaltres considerem massa modern.

—Una de les persones que més deu patir amb aquest èxit és la seva mare, a qui vostè porta un gran afecte. Com s'ho agafa?

—Mira, cada vegada que pujo a l'escenari em diu allò de "fes-ho bé, fill", i abans, a casa, encén una espelma sempre que tinc concert. Haig de dir quan sortim a la televisió li salten les llàgrimes. Per això l'he portada aquí, perquè des del poble no veia la televisió catalana, i per això la gent d'allà encara no en sap res, del meu èxit; encara no hi ha arribat la parabòlica.

—Després de la mare, la segona persona en importància en la seva vida és la dona, que, si no ho tinc mal entès, a vegades no el tracta gaire bé, és cert?

—Jo em pensava que amb l'èxit es calmaria una mica, però es veu que no. Ara és molt més susceptible. Cada vegada que haig de sortir de casa em demana on vaig, amb qui i quan tornaré. Sempre es pensa que li dic mentides. La veritat és que tenim força enganxades.

També és cert que, tal com em van les coses, m'és molt fàcil de tenir aventures fora de casa. I és clar, quan torno amb quatre copes de més, ja la tinc esperant-me amb el carretó. Sí que té molt mal geni, però això no priva que hagi fet molta sort amb ella, la sort més grossa de la vida, després de la mare, tot sigui dit.

—El Chaval de la Peca no solament es destaca per la música, sinó també per la roba que duu. D'on la treuen?

—Tenim un dissenyador que ens fa la roba i el disseny, i nosaltres l'anem combinant. Sabem molt bé que hem d'anar vestits per a l'ocasió. La gent no vol veure músics vestits de costellada o de diumenge.

—I la piga, només li surt a l'escenari?

—Sí. És un fenomen del tot paranormal, i la gent no deixa de demanar-me pel carrer on la tinc, aquesta piga. Hi ha hagut moltes persones que han provat d'es-

tudiar-me-la, però m'hi he negat. No volia fer-me promoció amb això. La veritat és, de totes formes, que només em surt a l'escenari. Quan plego, desapareix.

—És conscient de la popularitat de les seves cançons?

—Als concerts veig que ens hem convertit en els ídols de nens i avis, i això m'omple de joia. Quan des de dalt l'escenari veus una parella ballant o un avi amb uns nens, penses que l'escena és realment bonica, i gairebé et salten les llàgrimes. Actuant així, la gent et fa saber que entén el missatge.

—No sé si ho fa la fama, però vostè no parla gens malament...

—Perquè sóc catedràtic de rumorologia. També és cert que aquests darrers mesos n'he après una mica. I, perquè tot anés millor, l'altre dia em vaig comprar el llibre *Com parlar en públic*, i el repasso cada nit.

ARXIU



—Fixi's si la gent confia en el Chaval de la Peca, que ja hi ha qui demana la seva presència a Eurovisió. Ja no és pot demanar més, eh...

—Sí, molta gent m'ho ha demanat, i haig de dir que, per mi, seria un honor prendre part en una feta d'aquestes característiques, encara que, oficial, no hi ha res. Ara, per si de cas, ja pensem en la cançó que hi interpretaríem. Però, de tant en tant medites si val la pena tant d'èxit, perquè encara no hem fet vacances ni hem tingut ni temps de fer una cervesa en una barraqueta.

—Sigueu sincer, havia somiat a arribar fins on és ara?

—Em penso que la vida fa molts tombs. Sempre ho he vist molt clar. Ara visc l'èxit com una cosa ja prevista. Si l'any que ve no triomfem,

ho deixarem estar, que no passa res. La continuïtat del Chaval de la Peca depèn del públic. Som aquí per servir-lo; i si en vol més, més li'n donarem. Tenim preparades quatre o cinc antologies més.

—A l'hora de viatjar, d'anar amunt i avall, com se les apanya, si li fan por l'avió i el vaixell?

—Doncs, amb furgoneta; una espècie de rampoina esbaldregada, que fa molta pudor de peus, que és la pitjor cosa del món. Però, si hem d'agafar l'avió, la senyora em deixa fer uns quants cubates, i com que ja hi pujo mig marejat, no m'adono de res.

—I què n'ha de dir, d'en Marc Parrot?

—Carai, tothom em demana per ell, i no tinc ni idea de qui és. La cosa ja em comença a encetar els nervis. Hauré de posar el cas en mans de la policia, vejam què s'hi pot fer.

**El Chaval de la peca triomfa als escenaris i ven milers de discos fent versions d'èxits peninsulars de fa anys. Tot i que hi ha molta gent que diu que s'hi assembla molt, ell assegura que no coneix en Marc Parrot, un cantant de rock català que les havia passat magres.**

Celes Piedrabuena